

DIVADLOUNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

SKOŘÁPKA

Marcin
Szczygielski

**ALENA
MIHULOVÁ**

Režie:
Pavel Ondruch

**PETRA
NESVAČILOVÁ**

Překlad:
Lena Pešák

SKOŘÁPKA

Marcin Szczygielski

Režie Pavel Ondruch

Překlad Lena Pešák

Halina Kocembová Alena Mihulová

Roxana Klíčková Petra Nesvačilová

Scéna a kostýmy Alena Schäferová

Asistentka režie Marie Krbová

Hudbu složil a nahrál,
hlas ze záznamu
namluvil Igor Orozovič

Zvuk a světla Tomáš Dvořan

Radek Svoboda

David Zelinka

Garderoba a rekvizity Silvie Janáková

Lucie Mrvíková

Česká premiéra 27. dubna 2016 v DIVADLE UNGELT.

Nositelé autorských práv k dílu zastupuje
DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, z. s.
Krátkého 1, 190 03 Praha 9, Česká republika

Květiny dodává firma
Metamorphosis, s.r.o.

Inscenace vznikla také zásluhou grantu,
který Divadlu Ungelt udělilo
hlavní město Praha

Hlavní partneři Divadla Ungelt

manželé

Prof. Dr. Dadja Altenburg-Kohl & Daniel Pešta

Klub přátel
Divadla Ungelt, z. s.
za laskavé podpory
Nadace ČEZ

Vážení diváci,
jsem rád, že Vás po řadě vypjatých dramat
mohu v Ungeltu přivítat zase na komedii.
Kvalitní.

Je hluboce lidská,
stejně jako Alena Mihulová
a Petra Nesvačilová.
Z těch člověčina přímo sálá.

Užijte si je!

Milan Hein
umělecký ředitel Divadla Ungelt

Marcin Szczygielski

Je podivuhodné, že náš tak blízký soused, s nímž sdílíme dějiny střední Evropy – Polsko – je nám mnohdy na první pohled vzdálenější, než naši západní sousedé. Občas se v českém kulturním prostředí sice vyskytne nějaké polské jméno, ale je to spíše výjimka – slýcháme o Olze Tokarczukové či o „znalci Čechů“ Mariuszi Szczygielovi, avšak tím výčet u nás široce známých polských umělců většinou končí. Stejně iniciály ba dokonce stejně znějící jméno jako proslulý Szczygiel má u nás zatím doposud neznámý spisovatel, dramatik, novinář a grafik Marcin Szczygielski. Na polské literární scéně jde již o zavedeného autora s velkým tvůrčím rozmachem, a přesto do Čech ještě nepronikl. Inscenace jeho nejúspěšnější hry **SKOŘÁPKA** (Wydmuszka) je u nás v divadle Ungelt první vlaštovkou.

Marcin Szczygielski se narodil na konci května roku 1972 jako prostřední syn herce Cezara Szczygielského a členky slavné ženské vokální skupiny Filipinky Iwony Raczové. Do zlomového roku 2007, v němž vydal svou přelomovou knihu (Berek), působil v nejrůznějších profesích. Nejvíce se však našel v žurnalistice a ve dvaceti šesti letech se na dva roky stal uměleckým vedoucím polské edice měsíčníku Playboy. Od toho okamžiku začal průběžně publikovat hned v několika periodikách. Nejčastěji psal o architektuře a interiérovém designu, což ho později přivedlo mimo jiné do časopisu *Moje bydlení*.

Jako spisovatel debutoval roku 2003 románem *PL-BOY*, v němž popisoval média prizmatem redaktorů časopisu pro muže. Groteskní text vycházející z vlastní zkušenosti je trefnou a zábavnou satirou na poměry v časopisecké žurnalistice. *PL-BOY* měl úspěch, který Szczygielského povzbudil v další práci – napsal nejen pokračování, ale naplno se začal odklánět od novinářiny k romanopisectví. V polské literatuře se pak nadobro a přímo velkolepě etabloval románem z roku 2007 *Berek*. Dnes již klasika moderní polské LGBT literatury otevřeně vyprávějící o konfrontaci mladého gaye se starší konzervativní polskou katoličkou způsobila v životě Szczygielského obrat, po němž se mu rozjela kariéra na plné obrátky. Jednak tímto otevřeným románem započal cyklus knih pod názvem *Kroniki Nierówności*, v nichž se snaží bojovat proti jakékoli formě diskriminace, netolerance

a nepochopení, a jednak velice brzy správně odhadnul, že coby syn herce a zpěvačky (o níž mimochodem také napsal knihu) má scénické cítění a smysl pro divadlo. Zhruba rok po vydání Berka tak přepsal text do divadelní podoby. My v této adaptaci můžeme spatřovat jakýsi předobraz **SKOŘÁPKY**, neboť stejně jako ona je i divadelní přepis Berky založený na vyhroceném charakterovém protikladu dvou postav, které se střetávají jakoby náhodou, ale které se právě díky svému setkání transformují v lepší a chcete-li hlubší podobu.

Tvůrčí princip založený na dvou extrémních kontrastech je pro autora zjevně hybný motor práce. Při psaní naslouchá svým postavám a nechá je – bez zbytečných autorských zásahů – svobodně, skoro až pirandellovsky, rozvíjet. Z této tvůrčí metody, v níž dramatik „jen“ naslouchá postavám, které stvořil, je zřejmé, že v textech Marcina Szczygielského nejde ani tak o příběh, který se může zdát předvídatelný či příliš jednoduchý, ale že jde především o zkoumání lidských bytostí a jejich masek. Mimikry, ať už obranné nebo účelné (či obojí), vedou Szczygielského ve **SKOŘÁPCE** k umné hře s typem a charakterem. Jakoby pracoval s principem antických Povahopisů, v nichž Theofrastos z Efesu krátce a vtipně popsal typy povah attické komedie (Pokrytec, Pochlebník, Báchorkář, Hamižník atd.). Na začátku **SKOŘÁPKY** se na scéně vsutku objeví dva extrémní typy, někdy nás dokonce napadne – a je to tak v pořádku – že se figury pohybují na hraně karikatury. Brzy je ale zřejmé, že Szczygielski s tímto řekněme „efektem primitivního typu“

počítá. Karikatura to rozhodně není samoučelná, neboť ji Szczygielski používá jako mimikry, jako zastírací manévry, jako masku, za niž se postavy schovávají. Jaká je jednodušší a zdánlivě účinnější obrana před komplexem než sebeklam? Stěžejní Szczygielského téma pak proto vnímáme jako boj o sebe sama se sebou samým. Ostatně není právě obrana založená na podlehnutí hlouposti či zjednodušení, které vede k vyhocení všech latentně přítomných charakterových vlastností jednou z nejčastějších obran v dnešní společnosti vůbec?

Szczygielski však nesetrvává u pouhého konstatování společenského jevu, ale snaží se dokonce ve své práci nalézt cestu, jak problém vyřešit, jak se z obranné karikatury dostat, jak ji překonat, a jak dospět ke své podstatě. Jakkoli se to může zdát naivní, klíč logicky spatřuje v mezilidských vztazích a odbourání všech předsudků v naší komunikaci a vnímání. Pokud dáme šanci tomu druhému, ten druhý ji dá nám. Potom, co jsou postavy schopny překročit stín svého prvního dojmu, poté, co dokáží vyhnat z myšlení matoucí Haló efekt, jsou schopny – nikoli prohlubovat svou povahu – ale prozrazovat či ukazovat, že tam ta hlubina byla vždycky a tuto hlubinu sám pro sebe i pro ostatní prosvítit a prodýchat.

Každý z nás je podle Szczygielského uzavřen ve své ochranné skořápce, jejíž křehkost určuje jen naše vůle. V polském originále se hra jmenuje Wydmuszka, což je téměř nepřeložitelné slovo označující skořápku vyfouknutého vajíčka. Staročeština pro to má krásné, ale polozapomenuté slovo pouch nebo poušek. A obraz prázdné skořápky, která se v okamžiku může rozbít stejně jako se v okamžiku může stát překrásnou kraslicí, která může být vnímána negativně jako prázdná, ale také pozitivně jako provzdušněná, dokonale symbolizuje prostou a přitom mnohovrstevnatou krásu textu. V paradoxu prostoty a hloubky je největší síla Szczygielského.

Obsahová stránka **SKOŘÁPKY**, však není to jediné, co z ní dělá nejuváděnější autorovu hru. Vývoj postav od typu k charakteru je realizován prostřednictvím dokonale vypointovaných dialogů, které mají lehkost, vtip i inteligenci. Využití principů komedie a mnohdy i gagu může čtenáře a potažmo diváka mást, neboť má tendenci podlehnout komediálním vlastnostem textu a opomenout tak psychologické jemnosti postav a hlubokou znalost lidí. **SKOŘÁPKA** je proto značně složitý žánrový mix, z něhož se snadno může stát jednoduché melodrama stejně jako komediální groteska, psychologické

drama či feministický pamflet. Avšak také v této žánrové proměnlivosti je zakódován úspěch hry i její inscenační těžkosti. Ty jsou však vykoupeny skvělým prostorem pro hereckou spolupráci neodbytně evokující, že hru musel psát herec. A vskutku: při pohledu na **SKOŘÁPKU** je nejen těžké uvěřit, že ji nenapsal herec, ale těžko se věří i faktu, že je to (nepočítáme-li dramatizaci Berka) autorova první původní hra.

Od roku 2010, kdy měla **SKOŘÁPKA** světovou premiéru ve varšavském Teatru Komedia, Szczygielski napsal řadu dalších her. Za rok už měla ve stejném divadle premiéru drsná komedie Furie popisující tři rozdílné sestry ve zlo-
mové životní situaci a za další rok již napsal opět nový text Kallas o slavné polské koloraturní sopranistce

Violettě Villasové a o slavné polské herečce, šansoniérce a kabaretní umělkyni Kalině Jędrusikové. Během toho se stihnul věnovat próze a to nikoli zanedbatelně. Naopak. V Polsku je Szczygielski dnes známý a nejvíce oceňovaný především díky tvorbě pro mládež. Za tyto knihy (například Omega, Czarny młyn či Za niebieskimi drzwiami) získal mnoho prestižních cen.

Činorodost Marcina Szczygielského zasahuje však i do televize, kde uváděl soutěžní pořad. V poslední době se však už věnuje jen literární tvorbě a nebýt toho, že ještě někdy někomu v konzervativním Polsku přijde zajímavé, že má dlouholetý partnerský vztah se starším mužem, dalo by se říct, že žije poklidný život spisovatele na vrcholu sil.

Co Vás inspirovalo k napsání SKOŘÁPKY?

Miluji knihovny, ale vím, že je to pro hodně lidí nejnudnější místo na světě. Rozhodl jsem se proto napsat drama, které dokáže, že i v knihovně se mohou odehrávat neobvyklé, zábavné věci plné emocí, a že díky návštěvě tohoto místa se váš život může naprosto změnit.

Jak hra vznikala?

Začal jsem u postav. Věděl jsem, že když dojde ke konfrontaci dvou tak odlišných žen, můžu v průběhu děje počítat s překvapivými zvraty. Nemohl jsem se dočkat, až to začnu psát. **SKOŘÁPKA** proto vznikla ve velmi krátkém čase – hlavně proto, že jsem byl strašně zvědavý, jak se postavy budou dál chovat. Ucelenou koncepci jsem neměl. Dovolil jsem, aby mě Roxana a Halina samy vedly svými životy. Samotné psaní pak bylo zábavným dobrodružstvím. A měl jsem radost, když se ukázalo, že obě hrdinky předaly mně, sobě navzájem i divákovi ještě i něco víc, než radost, něco opravdu důležitého.

Jaký jste měl pocit při psaní poslední věty hry?

Po napsání poslední věty jsem cítil satisfakci, ale byl to pouze poločas. Drama se pak ocitá v rukou režisérů a herců a já se často účastním zkoušek – čtených i jevištních. Po celou dobu zkoušení text měním, přizpůsobuji ho hercům, inscenaci a koncepci režiséra – tohle je velmi zajímavá etapa práce. Dokonce se stává, že přepisuji text i po premiéře, protože pozoruji reakce prvních diváků a díky nim vychytávám detaily, které je třeba změnit. Je pro mě těžké rozloučit se s tím, co jsem napsal – když začne hra žít svým životem a není už potřeba, abych do textu zasahoval, je mi to trochu líto.

Při psaní vycházíte spíš ze svých osobních zkušeností nebo pozorujete a popisujete okolí?

Když píšu hru, čerpám nejvíc ze svých vlastních zkušeností nebo ze zkušeností osob, které znám. Než jsem se začal doopravdy živit psáním, prodával jsem v antikvariátě, projektoval interiéry, konferoval televizní pořady, pracoval jsem ale také jako grafik a novinář v několika časopisech. Mnoho let jsem se zkrátka pohyboval v různých prostředích a poznával velmi odlišné a zajímavé osobnosti. Díky nim jsem shromáždil obrovské množství různorodých zkušeností – myslím, že mi vystačí na mnoho dalších her a románů.

Mají s Vámi vaše hrdinky něco společného?

Inspirací pro postavu Haliny mi byla kolegyně z redakce, v níž jsem kdysi pracoval. Byla to introvertka, nejistá sama sebou, zcela podřízená matce, které denně z práce volala. V krizových situacích ale byla vždy z nás všech nejsilnější a časem – podobně jako Halina – provedla ve svém životě revoluci. V Halině je však také hodně ze mě samého. Když jsem byl malý, snil jsem o tom, že jednou budu pracovat v knihovně. Zdála se mi jako nejbezpečnější místo na světě. Postavu, která se izoluje od světa v knihovně dokáží proto dokonale pochopit. Roxana je zase typem ženy, které jsem poznával při práci v televizi – jejich krása jim otevírala všechny dveře. Nemusely rozvíjet svoji inteligenci a schopnosti, protože k úspěchu jim stačilo trochu drzosti. Ale když jsem je poznával blíže, zjišťoval jsem, že jsou mnohem inteligentnější, než by se mohlo na první pohled zdát.

Jakého přijetí se SKOŘÁPKA dočkala v Polsku?

Ze všech mých her hraných v Polsku je **SKOŘÁPKA** nejuváděnější. Inscenovali ji ve Varšavě, Krakově, Plocku a Lodži. Napsal jsem také adaptaci pro rozhlas, kterou bude zanedlouho vysílat Polské rádio. Diváci mají rádi hry o ženách a já vím, že se jim **SKOŘÁPKA** líbí. Obě postavy jsou jim ve své odlišnosti blízké a srozumitelné. Halina se separuje od světa v knihovně, Roxana žije v manželství s člověkem, kterého nemiluje, protože se díky jeho penězům cítí v bezpečí. Obě se tak zamykají ve svých skořápkách, které se na začátku zdají být pohodlné a nezničitelné. Ukazuje se ale, že obě tyto bubliny jsou strašně křehké, právě jako vaječná skořápka. Dokud se hrdinky z nich nedostanou ven, nemohou začít opravdu žít.

Marcin Szczygielski

PAVEL ONDRUCH: Co vám letělo hlavou, když jste poprvé přečetly **SKOŘÁPKU**?

ALENA MIHULOVÁ: Řeknu to možná jednoduše, ale mně se ta hra strašně líbila. Jednak jsem viděla, že je to vděčný part pro dvě ženské, říkala jsem si, že náš autor má rád herečky, a jednak mě potěšilo, že obě postavy mají vyváženou komickou a vážnou polohu. Fascinovalo mě, jak veliký důraz je kladen na vyvíjející se vztah mezi dvěma postavami a na jejich pozvolné sbližování. Malý prostor Ungeltu nám dovoluje, abychom do našich postav vdechly ještě „něco“ navíc, „něco“, co se těžko na velkém jevišti udělá, a to „něco“ je skutečný hmatatelný pocit přátelství. Tohle je věc, kterou je možné zahrát velmi dobře, ale aby jiskra přeskočila, a aby to bylo opravdové, je třeba to hrát s někým, kdo je podobně naladěný, kdo má podobné vnímání. Modlila jsem se, aby ta druhá herečka v sobě tohle měla, aby chtěla totéž. A Péťa taková je.

PAVEL ONDRUCH: Jak jsi hru vnímala ty, Petro?

PETRA NESVAČILOVÁ: Když jsem si **SKOŘÁPKU** přečetla poprvé, vylekala jsem se. A to především kvůli té křehkosti, kterou text obsahuje, ta je na něm nejtěžší. **SKOŘÁPKA** není narativní drama, ale je naopak založena na nuancích, na křehkosti, která je skrytá pod hrubými maskami obou postav. Svoji křehkost tak odkrývají skrze drobnosti, které se musí přesně zahrát. Má hrůza se navíc ještě stupňovala. Děsilo mě, jak je to strašně upovídané, jak se tam furt mluví, jak jsou postavy uvězněny v maskách, a jak to bude těžké udělat tak, aby tam bylo všechno. Naštěstí jsem se potom setkala s vámi dvěma. A najednou jsme společně hledali ty nuance. A já i sama v sobě začala tu křehkost, jemnost a přístupnost otvírat.

ALENA MIHULOVÁ: Křehkost, jemnost, otvírání se – v tom naprosto souhlasím s Péťou. A já bych k tomu ještě dodala odvahu. Odvaha tohle všechno lidské, k čemu já mám obdiv a je to pro mě v životě moc důležité, ukázat na jevišti. Nejen hrát to za nějaké postavy, vyrábět to, ale dát to ze sebe, najít odvahu to ze sebe pustit tak, aby diváci měli pocit, že jsou součástí autentického přátelství.

PETRA NESVAČILOVÁ: A trošku i risknout, že vstupujeme do vod, které úplně neznáme. Nebo alespoň já.

PAVEL ONDRUCH: Je krásné, že jste hru vnímaly přes příběh, ne jen přes své postavy.

ALENA MIHULOVÁ: Ale aby to neznělo tak idylicky: jsem klasická herečka, která si nejdřív přečte svou postavu. Zkoumám, jestli mám co hrát, a jestli je to role pro mě. Ale je pravda, že partnerinu, ať už ve filmu nebo v divadle, považuji za nejdůležitější věc. Je strašné vidět proti sobě studené oči, které se dívají skrze tebe. Člověk se pak nemá čeho chytit a nemá z toho radost.

PAVEL ONDRUCH: Jak sis tedy představovala Halinu?

ALENA MIHULOVÁ: Dokud jsem si neuvědomila, že má osm monologů, tak herecky velmi vděčně. Téměř v každém telefonátu se opakují stejné motivy, může se snadno stát, že přeskočím z třetího zpátky do prvního nebo místo druhého zahraji osmý a přeskočím tak celé dějství... Jinak mě ale od začátku bavilo, že Halina v sobě má, stejně jako Roxana, něco překvapivého. Něco z té druhé, něco, o čem ani nevěděla, že v ní je, a co se divákovi naplno odhalí až v druhé části. Tyhle charakterové rozporuplnosti, o nichž nevíte, opaky, to skryté v nás je strašně herecky inspirativní.

PAVEL ONDRUCH: Souhlasím. Kontrasty povah jsou ve SKOŘÁPCE založené nejenom na základním protikladu (a prolínání) dvou postav, ale také na kontrastech obsažených v samotných povahách jednotlivých figur. To ze SKOŘÁPKY dělá opravdu hereckou lahůdku.

ALENA MIHULOVÁ: Daleko křehčí je nakonec Roxana a Halina se naopak ukáže jako mnohem odvážnější, než by kohokoli na začátku napadlo. Navíc i přes takové obrovské rozdíly, dojde mezi protiklady ke sblížení, rozdílnost není na překážku...

PAVEL ONDRUCH: Což je velké téma celé hry. Jak jsi, Petro, četla Roxanu?

PETRA NESVAČILOVÁ: Její svět a její maska byl pro mě odstrašující. Když někoho takového potkám, většinou se vyděším. Ale obdivuji, když se v životě někomu podaří udělat výhybku ze zajetých kolejí a dát prostor novým, které vycházejí opravdu z nás. To je vždycky obrovský úspěch. Je velmi těžké takovou výhybku udělat. Ale snaží se o to hodně lidí, i já. Dojalo mě, že Roxana (a i Halina) to na základě svého vzájemného setkání dokáží. Dají výhybku. Roxana zkouší odhalit, co cítí a zkouší se přestat bát. Hledá svůj prostor. Snaží se tím přijít na to, proč má masku a zjišťuje, že jí nedělá dobře, i když si původně myslela, že ano. Ale s ní se nevnímá plnohodnotně. A pak si najednou dovolí mít ráda samu sebe.

ALENA MIHULOVÁ: Mám radost, že se tohle povede oběma figurám. A dokonce to nevypadá, že by se ke svým starým životům někdy chtěly vrátit.

PETRA NESVAČILOVÁ: Ale samozřejmě jsem Roxanu na začátku vnímala jako super krávu a jsem hrozně ráda, že je to mnohem složitější.

ALENA MIHULOVÁ: A co sis říkal ty, Pavle, když jsi poprvé přečetl SKOŘÁPKU? Říkal sis: co si s těma holkama počnu?

PAVEL ONDRUCH: Vůbec ne. Spoléhal jsem, že k sobě sedíte, že to mezi vámi zacvakne. Nevím, proč jsem tomu tak věřil. Vy jste se přece před zkoušením nikdy nepotkaly. Risk to tedy rozhodně byl, ale já ho jako risk nevnímал. Jaké bylo vaše první setkání?

ALENA MIHULOVÁ: Milan Hein mi říkal nějaké možnosti obsazení Roxany a mezi nimi byla i Petra. Nejdřív jsem nevěděla, která to je a pak jsem si vzpomněla, že hrála v Pusinkách.

PETRA NESVAČILOVÁ: A prý jsi řekla: to je ta tlustá!

ALENA MIHULOVÁ: Já jsem nevěděla, že jsi tam vypadala jinak. Ne, pamatovala jsem si jenom pocit. Bylas mi sympatická. To je všechno. Dnes už dost dám na svou intuici. Pak jsme se náhodou viděly v České televizi. Točila jsem seriál Trapný padesátky, a když jsem odcházela přes turnikety, Petra tam na někoho na sedačce čekala. Šla jsem k ní a byla to láska na první pohled. Najednou jsem věděla, že i ten matný dojem, co jsem měla z Pusinek byl správný.

PETRA NESVAČILOVÁ: Mně zavolał Milan Hein a řekl mi rovnou, že chce, abych hrála s Alenou. A já řekla ano! Měla jsem velikou radost, protože Alenku znám ze Sestřiček a Krávy a moc se mi líbila.

ALENA MIHULOVÁ: Je ale důležité, že Kráva je název filmu a já jsem v něm nehrála titulní roli.

PETRA NESVAČILOVÁ: Když jsme se viděly v České televizi, tak jsme začaly přes sebe hned mluvit a všechno jsme si řekly, třeba to, jak z toho máme strach, ale že si to užijeme...

ALENA MIHULOVÁ: ...že to je strašně těžké, a co s tím budeme dělat, ale že do toho půjdeme, protože to je nádherné. Prostě jsme se ujistily, že to spolu zvládneme.

PAVEL ONDRUCH: A jak jste pracovaly na svých rolích?

ALENA MIHULOVÁ: Strašně ráda bych řekla něco o herecké technice a o tom, jak se ve mně rodí figura, a jak všude kolem sebe pozoruji Haliny, ale ona to není pravda. Hledám to, s čím souzním já. Zkoumám to, co je z té figury ve mně, jak se můžu ponořit do pravdy, jak moc můžu jít hluboko pod text. Pro mě je **SKOŘÁPKA** tak dobře napsaná, že v ní najdu vše. Nejsem žádná intelektuálka, já prostě jen přečtu text, který mě navede k tomu, co hrát. A kromě toho pro mě na čtených zkouškách bylo hrozně fajn... – no prostě to, jak jsi nás režíroval, jak jsi o tom mluvil, kolik jsme dostaly informací. Takže prostě dobrý autor, dobrý režisér a bezvadná partnerka. Pokud tam teď něco podělám, je to jen a jen moje věc.

PETRA NESVAČILOVÁ: Já potichu čtu text a dumám si. A hodně vycházím ze sebe, ze zkoušení s vámi a z těch situací, které vznikají mezi mnou a Alenkou. Koukám na svoji postavu skrze její oči a skrze naše vzájemné zrcadlení. A také se rozhlížím a zkoumám podobné holky – představuji si jejich světy a přístupy k životu. A všímám si hodně masek, i té své. Dochází mi u toho, kolik má člověk předsudků vůči lidem. Vejde třeba právě do knihovny a uvidí tam nějakou šedou myš, ale za tím člověkem je toho daleko víc, než jen jeho maska, je tam daleko větší svět, který nevidíme. Hrozně mě baví představovat si všechny ty šance, které jsou v nás obsažené a pozorovat všechno to, co není na první pohled vidět.

PAVEL ONDRUCH: Co byste chtěly, aby si divák odnášel z představení? Co by mu mělo běžet hlavou?

ALENA MIHULOVÁ: Hlavně, že mu tou hlavou aspoň něco poletí. Samozřejmě by bylo ideální, kdyby si lidi řekli, a teď to bude znít jako fráze, ale já to беру vážně: dej si pozor na své vztahy, staráš se o ně? I přátelství je třeba žít jako lásku. Třeba si některý z diváků zajde s někým, s kým dlouho nebyl a má ho rád, na kávu úplně obyčejně si pokecat. Ale musím se také přiznat, že jsem sobec. Přeji si, aby nám to vydrželo. Aby my s Pétou jsme byly ty, co jednou za čas zajdou na kávu, anebo si zavolají. Nikdy jsem nezažila takto hezké čtené zkoušky, aranžovačky a zkoušení. Víím, že to není záruka úspěchu, nicméně je to víc, jak měsíc života a já si svého života vážím. Jsem proto ráda, že ho můžu prožít takto tady s vámi.

PETRA NESVAČILOVÁ: Souhlasím a bylo by i hezké, kdyby si divák odnesl domů nově probuzené já. A také to, že nás to s Alenkou baví, a že to bavilo i je. Prostě radost!

Zaznamenal Pavel Ondruch

Pavel Ondruch

Kamenná scéna

DEŠTIVÉ DNY - Keith Huff

Americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapíci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou parťáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík. Režie Janusz Klimsza.

EXPRES NA ZÁPAD – Cormac McCarthy

Strhující psychologické drama. Kultovní dílo amerického autora, mj. laureáta Pulitzerovy ceny, jehož dva romány byly úspěšně zfilmovány. Film „Tahle země není pro starý“ byl oceněn čtyřmi Oscary. Nevšední setkání dvou diametrálně odlišných lidí v zašlém newyorském bytě - univerzitního profesora a bývalého trestance. Vzácné herecké příležitosti pro Františka Němce a Radka Holuba. Režie Petr Slavík.

HRA O MANŽELSTVÍ – Edward Albee

Chantal Poullain jako Gillian a Jiří Schmitzer jako Jack.
Režie Ladislav Smoček.

KDO ŽIDLI MÁ, BYDLÍ!

Měsíčník Českého Rozhlasu, natáčený za účasti diváků, vysílaný na stanici ČRo 2 Praha. Stálým průvodcem rozhlasové hodinky je Milan Hein, zpívá Marta Kubišová a k pianu usedá Karel Štolba. Spoluúčinkují hosté, kteří se v pořadu střídají.

KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ NA ZEMI – Tennessee Williams

Samota, neutuchající déšť, blížící se potopa a tři lidé hledající východisko. Slavné drama velikána amerického divadla nabízí tři velké herecké příležitosti - Jitce Čvančarové, Martinu Hofmannovi a Ondřeji Novákovi v režii Pavla Ondrucha.

KURTIZÁNA – Pavel Ondruch

Jevištní dramatizace na motivy francouzského milostného románu Sidonie-Gabrielly Colettové. V roli někdejší kurtizány Chantal Poullain, v roli jejího milence Igor Orozovič, v roli jeho matky Regina Rázlová. Dramatizace a režie Pavel Ondruch.

LEDNÁČEK – William Douglas Home

Stylová anglická komedie o vdově, sirovi a jeho komorníkovi. Po padesáti letech se setkává slavný spisovatel (František Němec) se svou dávnou láskou (Alena Vránová). Je tu ale ještě jeho komorník (Petr Kostka). Režie Ladislav Smoček..

MEZI ÚTERÝM A PÁTKEM - Joanna Murray-Smith

Odehrává se v Londýně. Do vyrovnaného dlouhotrvajícího manželství vchází mladá novinářka. Jen pár otázek. A nic není, jak na první pohled vypadá. Vynikající tragikomedie, která se může stát všem. Hrají Regina Rázlová, Milan Hein, Jitka Čvančarová a Petra Nesvačilová. Režie Janusz Klimsza.

NA ÚTĚKU – Pierre Palmade a Christophe Duthuron

Nezdolnou energií a nadějí nabitá komedie o náhodném setkání dvou obyčejných žen vydávajících se na cest za svobodou, dobrodružstvím a životem prožitým naplno. Ve hře, která se s humorným nadhledem dotýká i témat nelehkých můžete vidět Janu Štěpánkovou a Zlatu Adamovskou.
Režie Ladislav Smoček.

NA VAŠE RIZIKO! – Peter Darrell

Chantal Poullain a **Jiří Schmitzer** v poutavém psychologickém příběhu. Poullain v roli francouzské šansoniérky přijíží do Anglie převzít dům po svém právě zesnulém otci. Dědictví je ovšem komplikované. Je s ním spojeno věčné břemeno – Schmitzer. Režie **Zdeněk Dušek**.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON – Lionel Goldstein

Anglická tragikomedie. U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s **Petrem Kostkou** a **Františkem Němcem**. Režie **Ladislav Smoček**.

POSLEDNÍ RECITÁL MARTY KUBIŠOVÉ

Umění odejít je disciplína, kterou zvládá málokdo.

Marta Kubišová má však v tomto ohledu jasno. Její poslední recitál s živou kapelou **Petra Maláska** nebo **Karla Štolby** a s hostem **Milanem Heinem** nabídne to nejlepší z kariéry této uhrančivé osobnosti. Nezapomenutelný večer plný zralého muzikantství a oduševnělého lidství.

POSLEDNÍ ROMANCE – Joe DiPietro

Americká hra o lásce, na kterou není nikdy pozdě. Úsměvný i bolavý příběh tří starších lidí. **Alena Vránová** jako stále atraktivní sedmdesátnice Carol, **Petr Kostka** jako vitální osmdesátník Ralph, **Carmen Mayerová** jako jeho ustaraná sestra Rose a **Jan Bochňák / Jakub Turek** v roli Mladého muže. Režie **Petr Slavík**.

RŮŽOVÉ BRÝLE – Susan Bigelow a Janice Goldberg

Irskou hospodu a židovské lahůdkářství dělí jen úzká ulička, jejich majitelky, postarší vdovy, však rozděluje nejen náboženství, ale i dávný spor jejich zesnulých manželů. Dramatický příběh, odehrávající se v roce 1938 v Chicagu, nepostrádá irský ani židovský humor.

Hrají **Zuzana Bydžovská**, **Hana Maciuchová** a **Sabina Rojková**. Režie **Lucie Bělohradská**.

ŠEST TANEČNÍCH HODIN V ŠESTI TÝDNECH – Richard Alfieri

Světově proslulý divadelní hit opět na českém jevišti. Madame Lily Harrison si najme Michaela Minettiho, aby ji naučil swing, tango, valčík, foxtrot, ča-ču a moderní tanec. Hrají a tančí **Chantal Poullain** a **Pavel Kříž**. Režie **Zdeněk Dušek**.

SMRT A DÍVKA – Ariel Dorfman

Křehká žena se může postavit do cesty svému trýzniteli jedine s pistolí v ruce. Co na tom, že je to úspěšný lékař, kteru přišel jen na krátkou návštěvu? Ani její manžel jí nezabrání využít jedinečné šance na spravedlnost. **Lucie Štěpánková**, **Tomáš Dastlík** a **Petr Stach**. Režie **Jiří Svoboda**.

VZPOMÍNKY ZŮSTANOU – Bernard Slade

Milostný příběh i strhující rodinné drama. **Zlata Adamovská** a **Lucie Štěpánková** / **Jana Stryková** jako matka a dcera. **Petr Štěpánek** a **Vilém Udatný / Pavel Kikinčuk** v mužských rolích jímavého příběhu. Režie **Viktor Polesný**.

TOUHA JMÉNEM EINODIS

Původní český komorní muzikál. Příběh, inspirovaný ne-všedním osudem baronky Sidonie Nádherné, poslední majitelky zámku Vrchotovy Janovice. Kromě barvitého osobního života krásné a inteligentní baronky, přibližuje komorní muzikál také pohnuté historické okamžiky naší země a coby ctitelé baronky v něm vystupují významní muži minulého století, vídeňský novinář a literát Karl Kraus, malíř Max Švabinský či básník Rainer Maria Rilke.

Hrají a zpívají **Marta Kubišová, Aneta Langerová, Milan Hein, Ondřej Novák, Igor Orozovič** a hudební skupina **Karla Štolby** nebo **Petra Maláska**.

Hudba **Karel Štolba**, Libreto a texty **Marta Skarlandtová**, Režie **Pavel Ondruch**.

DÁRCI ŽIDLÍ

Zlata ADAMOVSKÁ
Prof. Dadja ALTENBURG-
KOHLE & Daniel PEŠTA
Jitka ASTEROVÁ
Norbert AUERBACH
Jiří BARTOŠKA
Prof. MUDr. Vladimír
BENEŠ, DrSc.
Martin BEZOUŠKA
Lucie BÍLÁ
Ing. Michal BORGES
Jana BREJCHOVÁ
Tereza BRODSKÁ
Hana BUREŠOVÁ
Zuzana BYDŽOVSKÁ
a Miroslav ETZLER
Aleš CIBULKA
Vilma CIBULKOVÁ
Věra ČASLAVSKÁ
Jitka ČVANČAROVÁ
Martina DELIŠOVÁ
Magdalena DIETLOVÁ
a Dr. Milan SLÁDEK
Michal DOČEKAL
Zeno DOSTÁL
Jaromír DULAVA
Josef DVOŘÁK
Helena DVOŘÁKOVÁ
Monika ELŠÍKOVÁ
Fero FENIČ
Ladislav FIALKA
Květa FIALOVÁ
pes FILIP
Ing. Jan FISCHER CSc.
Jefim FIŠTEJN
MUDr. Alfred GEBHARD
Václav HAUPT
Dagmar a Václav
HAVLOVI
Bohumila a Walter
HEINOVI
Šárka HEJNOVÁ
Ljuba HERMANOVÁ
Hana a Karel
HEŘMÁNKOVI
MUDr. Radkin HONZÁK
Prof. MUDr.
Cyril HÖSCHL,
DrSc., FRCPsych.
PhDr. Slavomil HUBÁLEK
Eva a Václav
HUDEČKOVI
František HUSÁK
Vítězslav JANDÁK
Nina JIRÁNKOVÁ
MUDr. Milan JIRÁSEK

PhDr. Vladimír JURAČKA
Jiří JUST
Jan KANZELSBERGER
Ivan KLÁNSKÝ
Dušan KLEIN
Milan KŇAŽKO
KOOPERATIVA
POJIŠŤOVNA, a.s.,
Vienna Insurance Group
Miloš KOPECKÝ
Petr KOSTKA
Ing. Martin KRAFL
Richard KRAJČO
JUDr. Tomáš KRAUS
Pavel KŘÍŽ
Vendula KŘÍŽOVÁ
Marta KUBIŠOVÁ
MUDr. Roman KUFA
Jiří LÁBUS
Dalibor LACINA
Pavel LIŠKA
Radovan LUKAVSKÝ
Hana MACIUCHOVÁ
Jana MALÁ
Dana a Petr MALÁSKOVI
Carmen MAYEROVÁ
Zuzana a Matěj
MINÁČOVI
Jitka MOLAVCOVÁ
Otokar MOTEJL
Petr MOTLOCH
Kamila MOUČKOVÁ
Ladislav MRKVIČKA
Jiří MUCHA
Světlana NÁLEPKOVÁ
Václav NECKÁŘ
Luděk NEKUDA
Jitka NĚMCOVÁ
František NĚMEC
Petra NESVAČILOVÁ
Mathilde NOSTITZ
Ondřej NOVÁK
Ota ORNEST
Igor OROZOVIČ
Jeňýk PACÁK
Prof. MUDr. Pavel PAFKO,
Dr.Sc.
Irena PAVLÁSKOVÁ
Halina PAWLOWSKÁ
Mgr. Robert PERGL
Libor PEŠEK
Prof. MUDr. Jan PIRK,
Dr.Sc.
Jindřich POLÁK
Viktor POLESNÝ

Václav POSTRÁNECKÝ
Chantal POULLAIN
Michal PROKOP
Vlasta PRŮCHOVÁ-
HAMMEROVÁ
Regina RÁZLOVÁ
Vlastimil RIEDL
Pražská realitní
kancelář ROYAL –
Ing. Jaroslav Košťál
Linda RYBOVÁ
RYOR, a.s.
Alena SCHÄFEROVÁ
Jiří SCHMITZER
Jan a Libuše
SCHNEIDEROVI
Vladimír a Petr SÍSOVI
Jan SKALICKÝ
Marta SKARLANDTOVÁ
Tomáš SLÁMA
Petr SLAVÍK
Ladislav SMOČEK
Olga SOMMEROVÁ
& Olga ŠPÁTOVÁ
Jiří STACH / Simona
STAŠOVÁ
Jiří SUCHÝ / Jiří
SVOBODA
Dana SYSLOVÁ
Petr ŠTĚPÁNEK
Jana ŠTĚPÁNKOVÁ
Karel ŠTOLBA
David ŠVEHLÍK
Libuše ŠVORMOVÁ
Jan TEPLÝ
Pavel TIGRID
TON a.s.
TRICO
Vilém UDATNÝ
Milan UHDE
Eva URBANOVÁ
Marta VANČUROVÁ
Petra a Josef
VAVROUŠKOVI
Ondřej VETCHÝ
Pavel VĚTROVEC
Oldřich VÍZNER
Alena VRÁNOVÁ
Pavel VRBA
Petr WEIGL
Prof. PhDr. Petr WEISS
Anna WETLÍNSKÁ
Valérie ZAWADSKÁ
Zdeněk ZDENĚK
Stanislav ZINDULKA

UNGELT – původně areál odpočinku pro kupce, v němž se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud jeho dnešní název. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Základy tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

Soukromé **DIVADLO UNGELT** bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí - darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.

Také
v životě se
občas hodí
nápověda,
abyste věděli,
jak dál.

Kooperativa

VIENNA INSURANCE GROUP

Hlavní partner
Divadla Ungelt

☎ 841 105 105
www.koop.cz

DIVADLO UNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Kamenná scéna Divadla Ungelt
Malá Štupartská 1, Praha 1
www.divadlounge.cz

Letní scéna Divadla Ungelt
Nový Svět, Praha 1 – Hradčany
www.letniscena.cz

Umělecký ředitel a majitel Milan Hein

Spolupracovníci divadla:

Jiří Pritz, Martin Šimek, Linda Skarlandtová, Marie Krbová,
Kateřina Šimková, Tomáš Dvořan, Radek Svoboda, David Zelinka,
Ondřej Sýkora, Silvie Janáková, Lucie Mrvíková, Iveta Pažoutová,
Václav Bláha, Petr Holata a Tomáš Marvan.

Spoluzakladatel a autor interiéru Václav Haupt

Vydalo DIVADLO UNGELT s.r.o.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany

Program připravili:

Pavel Ondruch, Milan Hein, Linda Skarlandtová

Foto: © Jan Malíř

Duben 2016 / Sezóna 2015-2016